

væsenet, for som jeg illustrerede under det foregående forslag, så kommer man til at betale skat af skat og skat af skat. Så absurd er det, og det eneste argument, regeringen og skatteministeren har for at være imod forslaget, er, at hvis forslaget bliver vedtaget, så vil vi opleve det, ministeren kalder en underminering af sundhedsvæsenet og det danske velfærdssamfund.

For det første bliver det ikke tilfældet.

For det andet er det sådan, at de argumenter, der så bliver brugt for at anskueliggøre, at sundhedsvæsenet skulle blive undermineret, ganske enkelt ikke holder.

Men lad os først tage, hvorfor det ikke bliver tilfældet. I det øjeblik, en lang række private klinikker og private hospitaler vil få tilgang af kunder, vil der naturligvis ske det, at nogle læger og nogle sygeplejersker vælger eller rettere sagt fravælger den offentlige arbejdsplads til fordel for den private.

Men lad os tage et eksempel fra en halvprivat virksomhed, Aabenraa Sygehus. Hvad er det, der har gjort Aabenraa Sygehus til en succes? Det er, at man på det sygehus kun har ét sæt overenskomster, at man på det sygehus har meget minimalt administrativt personale, hvorimod man på et offentligt hospital som Århus Kommunehospital har 60 personalegrupper med 40 forskellige overenskomster, og det virker ikke. For når narkoselægen kommer, ja, så er der ingen portør til at køre patienten. Og når portøren kommer, så er kirurgen gået hjem. Og når der kommer en ny kirurg, ja, så er der ingen sygeplejersker osv.

Vi fik det anskueliggjort for et par måneder siden i fjernsynet, hvor en meget ærlig kirurg på Esbjerg Sygehus fortalte, at den pågældende dag, hvor han blev interviewet, var det egentlig fra morgenstunden planlagt, at han skulle have foretaget seks operationer. Men nu, hvor arbejdsdagen for ham var forbi, var der kun én, der var blevet gennemført. De fem andre var ikke blevet til noget, fordi der var gået bureaukrati i tingene: Så manglede der en narkoselæge, så manglede der sygeplejersker, så manglede der portører osv.

Den form for manglende evne til at tilrettelægge arbejdet vil man aldrig, jeg gentager, aldrig opleve i en privat virksomhed. For tænk, om vi havde det sådan ude i produktionsvirksomhederne – på Danfoss, på Lego, på Grundfos, i alle de store virksomheder – at medarbejderne ikke er der, når varerne skal produceres. Ja, så ville de virksomheder for længst være

gået konkurs. Men det kan lade sig gøre i et offentligt system, hvor man er mere optaget af at lave nye regler og nye overenskomster, og af at læger og personale skal sidde og udfylde skemaer og holde personalemøder, end af den kø af syge og døende patienter, der venter på at komme i behandling.

Og derfor er det også, at Enhedslistens ordfører, hr. Frank Aaen, har fuldstændig uret i sit argument om, at det her vil være til skade for dem, der ikke er omfattet – for bistanndsklienten, for pensionisten, for skolebørn osv., der ikke vil være omfattet, fordi de ikke har en tilknytning til en virksomhed. De vil nemlig opleve, at i takt med at virksomheder betaler for at få behandlet forskellige former for medarbejdere, bliver den kø, de står i, kortere. Og det er ikke, fordi medarbejderen er blevet høstet væk fra den offentlige sektor, det er, fordi sundhedsvæsenet, sundhedssystemet i Danmark under ét, offentligt og privat tilsammen, får en større kapacitet, når arbejdet tilrettelægges på en bedre måde.

Så ser regeringen også fuldstændig bort fra den kendsgerning, at det koster skatteyderne, at det koster de offentlige kasser milliarder af kroner hvert år, at folk går på sygedagpenge. Folk er sendt hjem i sofaen. Virksomheden mangler en medarbejder til at producere de varer, vi skal eksportere og leve af, og samfundet har en udgift af at betale folk sygedagpenge. Og de pågældende mennesker har lidelser som følge af, at de har smerter og ikke kan komme i behandling.

Det her forslag lemper ingen smerter. Dette, her forslag giver ikke i sig selv nogen behandling, men det åbner op for, at vi i Danmark tillader at få et system, hvor virksomhederne og den enorme interesse og vilje, der er for at have gode medarbejderforhold, får lov til at udfolde sig i fuldt flor.

Socialdemokratiets ordfører hæfter sig ved, at det her er et brud på gældende principper i Danmark. Jamen det er jo sådan set også et brud på de gældende principper, at 1,47 mio. danskere af 65 pct. beskattet lønindkomst vælger at købe sig til en fortsat sygeforsikring i Fortsættelsessygekassen Danmark. Det er jo da i virkeligheden også en skamlet på det socialdemokratiske velfærdssamfund, at næsten 1½ mio. danskere køber en tillægsforsikring, for det burde den socialdemokratiske velfærdsmodel da have fanget op, så folk ikke havde brug for det. Og det er jo også kun dem, der har råd